

Raina proovib uuesti

Jane Choate

(Põhineb tõestisündinud lool.)

Lugu leidis aset Ameerika Ühendriikides.

Raina lugus uuesti koolis plakatil Rolevaid sõnu. *Jutuvõistlus: võida tasuta reis New Yorki!*

See oli piirkonna koolide õpilastele mõeldud võistlus. Raina kujutas end ette New Yorgis koos seal kõrguvate pilvelõhkujatega ning läheduses oleva vabadussambaga. Ta tahtis minna!

„Sa peaksid osalema,” ütles

„See on viimane kord, kui proovin midagi uut,” ütles Raina.

Sydney. „Sa oled meie klassis parim kirjutaja!”

Raina tundis end Sydney sõnade tõttu hästi. Ta ei teadnud juttude kirjutamisest palju. Aga ta tahtis proovida.

Pärast kooli istus Raina oma laua äärde. *Kopp, kopp, kopp.* Oma ideid vaagides koputas ta pliiatsiga paberile. Lõpuks hakkas ta kirjutama.

Rainal kulus lõpetamisele terve nädal. Aga ema mõningase abiga tundis ta, et on lõpuks valmis jutu esitamiseks.

Möödus mõni nädal. Raina ootas põnevusega, kes võidab. Võib-olla oli ta peatselt New Yorki suundumas!

„Rohkem kui sada õpilast osales,” sõnas härra Wright klassi ees.

„Aitäh kõikidele, kes jutu esitasid.

Raina süda peksles põnevusest.

„Kuigi ükski meie õpilastest ei võitnud võistlust, oli Raina esimese viie seas. Palju õnne, Raina,” ütles härra Wright.

Raina naeratas, kui klassikaaslased plaksutasid. Aga sisemuses oli ta mossis. Viie parima hulgas olemine ei olnud sama hea kui võitmine. Tema unistus näha New Yorki oli luhtunud.

Kui Raina läks koju, siis vajus ta vanemate juures köögis toolile. „Ma kaotasin võistluse,” ütles ta. „See on viimane kord, kui proovin midagi uut. Ma teen ainult seda, mille osas tean, et olen osav.” Ta pani pea käte vahele.

„Mul on kahju, et sa ei võitnud. Oleme emaga sinu üle uhked, et proovisid,” ütles isa. Ta istus Raina kõrvale. „Kas sa mäletad, kui mul ei olnud paar aastat tagasi tööd?”

Raina noogutas.

„Ma kandideerisin paljudele töökohtadele ja ei saanud neist ühtki,” ütles isa. „Tundsin suurt heitumust.”

Raina tõstis pea. „Kas tõesti?”

Isa noogutas. „Aga ma ei andnud alla. Pärast pikka

aega leidsin töö, mis oli täiuslik. Aga see ei oleks juhtunud, kui ma oleksin proovimise lõpetanud.”

Ema asetas lohutava käe Raina seljale. „Kas sa tead, kui palju lugusid ma saadan erinevatele ajakirjajadele?” küsis ema. „Ja kui paljud neist lükatakse tagasi? Aga ma ei saa anda alla, kui tahan näha oma tööd avaldatuna. Kirjutamine on minu jaoks tähtis, seega jätkan püüdmist.”

Raina oli alati arvanud, et ta vanemad on osavad kõiges, mida nad teevad. Ta ei teadnud, et ka nendele on ei öeldud.

Ta oli ikka kurb, aga tundus tobe mitte kunagi enam uuesti proovida. See polnud see, mida Taevane Isa talle soovis. Raina otsustas, et ta ei anna alla. Ta võib proovida uusi asju ning isegi neid, mille tegemine ei õnnestu kohe.

„Ma arvan, et osalen võistlusel järgmisel aastal uuesti,” ütles Raina. Võistluse kaotamine ei pidanud tähendama tema unistuste lõppu.

Raina läks oma laua juurde ja haaras oma pliiatsi. Kirjutamine oli olnud päris lõbus. *Kopp, kopp, kopp.* Mida uut võiks ta järgmiseks kirjutada? ●

„Issandale meeldivad jõupingutused, kuna jõupingutustega kaasneb tasu, mida niisama ei anta.”

President Russell M. Nelsoni tsitaat Joy D. Jonesi tekstis „Eriti üllas kutse”. – 2020. a kevadine üldkonverents.